

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 18^ο

ΙΕΧΣ
ΝΙΚΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 208

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΝΗΣΤΕΙΑ και συχνή ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ

Η νηστεία της μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι η αρχαιότερη και η μόνη αποστολική, και αποτελεί, μαζί με την νηστεία της Τετάρτης και της Παρασκευής, την μοναδική νηστεία της όλης Εκκλησίας του Χριστού, Ανατολής και Δύσεως.

Γενικός κανών της Εκκλησίας μας είναι η Μετάληψις των Μυστηρίων να γίνεται από κληρικούς και λαϊκούς με έντελως άδειο τό στομάχι. Ούτε φαγητό δηλαδή, άλλ' ούτε και ποτό, ούτε και νερό ακόμη επιτρέπεται να έχη καταλύσει εκείνος που πρόκειται να μεταλάβη. Ίσως και γι' αυτό να έχη όρισθει η τέλεσις της Θείας Λειτουργίας τό πρωί.

Τήν ανάγκη της συχνής Θείας Κοινωνίας μαρτυρεί αφ' ενός μέν η συχνή επανάληψις του Μυστηρίου της Θείας Εύχαριστίας και αφ' ετέρου τά λόγια του Κυρίου μας. Τό Μυστήριον, ως Έστίασις και ως Θυσία, τελείται καθημερινώς στην Εκκλησία, ιδίως στις εορτές, μικρές ή μεγάλες. Προσφέρεται και ως Τράπεζα και Δείπνον δοξολογίας και εύχαριστίας και ικεσίας εις ανάμνησιν του Μυστικού Δείπνου, και ως έστίασις του Σώματος και Αίματος του Κυρίου, εις άφεσιν άμαρτιών και άγιασμόν των πιστών. "Ωστε να κοινωνήσουν μετά του Ζωοδότου Χριστού.

Αλλά και τά λόγια του Κυρίου μας συνηγορούν υπέρ της συχνής "κοινωνίας" μας μαζί Του, διά της Θείας Μετάληψεως του Σώματος και Αίματος Του. "Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου τό αίμα" λέγει ο Κύριος, σέ χρόνο ένεστώτα, πού σημαίνει διάρκεια ή συχνή επανάληψις. Δέν ειπε δηλαδή ο Κύριος "ό φαγών μου τό σώμα και πίνων μου τό αίμα" άπαξ διά παντός. Άλλά όποιος επαναλαμβάνει συχνά "τήν βρώσιν του θείου άρτου και την πόσιν του θείου πόματος", θά έχη ζωή αιώνιον.

Στήν πρώτη Εκκλησία επικρατούσε η συχνή και καθημερινή κοινωνία. Αυτό μαρτυρεί ή ίδια ή σύστασις της Λειτουργίας των Προηγιασμένων Δώρων, ή όποια ένομοθετήθη ώστε, μετά την νηστεία της ήμέρας, κατά την διάρκεια της μεγάλης Τεσσαρακοστής, και μάλιστα τις πένθιμες ήμέρες Τετάρτη και Παρασκευή, κατά τις όποιες δέν επιτρέπεται τελεία λειτουργία επί τη μνήμη μαρτύρων, έπακολουθει ή Θεία Κοινωνία. Και μόνον σέ όσους έχουν λόγο ουσιαώδη άπαγορεύεται αυτό.

Ο Μέγας Βασίλειος λέγει: "Τό κοινωνείν καθ' έκάστην ήμέραν και μεταλαμβάνειν των Θείων Μυστηρίων καλόν και έπωφελές, αυτού του Χριστού λέγοντος: 'Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου τό αίμα έχει ζωήν αιώνιον. Ημείς μέντοι γε τέταρτον καθ' έκάστην εβδομάδα κοινωνούμεν, τη Κυριακή, τη Τετράδι, τη Παρασκευή και τῷ Σαββάτῳ, και έν ταίς άλλαις ήμέραις, εάν ή μνήμη άγιου πινος".

✕ Η άσκησις θέλει στερήσεις. Τά καλά δέν τά βρίσκεις εις την καλοπέρασιν. Θέλει άγώνα και κόπον. Θέλει ύπομονήν εις όλους τούς πειρασμούς και τάς θλίψεις. Θέλει να πνίξης θυμόν και επιθυμίαν.

✕ Μακάριος όποιος νυχθημερόν ένθυμείται τόν θάνατον και έτοιμάζεται

να τόν συναντήση. Μή λυπήσαι υπερμέτρως διά τίποτε. "Αφνέ τα όλα εις τόν Θεόν" και Έκείνος από ήμās γνωρίζει καλύτερα της ψυχής τό συμφέρον. Τά κακώς γενόμενα εις τό παρελθόν, μόνον μετάνοια καλή και άλλαγή ζωής τά διορθώνει.

† Γέρων Ίωσήφ

✕ Ο πόνος θέλει ύπομονή για να έχη πνευματικά αποτελέσματα. Οι άσθένειες μας βγάζουν σέ καλό όταν τις ύπομένουμε άγόνγυστα και παρακαλούμε τόν Θεό να μάς συγχωρήση τις άμαρτίες και δοξάζουμε τό όνομά Του.

✕ Βρίσκεσαι μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο και κουνάς τά χέρια σου για να διώξης τό σκοτάδι, τό όποιο, φυσικά, δέν φεύγει. "Αν ανοίξης τό παράθυρο και μπη τό φώς μέσα, τό σκοτάδι θά φύγη. Τό ίδιο γίνεται και με την μελέτη. Η Άγία Γραφή, οι Βίοι των Άγιών και οι Πατέρες είναι τό φώς, πού διώχνει τό σκοτάδι της ψυχής.

† Γέρων Πορφύριος

✕ Άφήστε την ψυχή σας να δεχτή με άπλότητα τόν θησαυρό πού προσφέρουν τά άγια κείμενα των νηπτικών Πατέρων της Εκκλησίας μας και προσπαθήστε να τόν διαφυλάξετε με την άρετή της ταπεινώσεως. "Όταν στην μελέτη σας συνοδεύει ό άγιος φόβος, θά αισθανθήτε την θεία χάρι.

† Γέρων Άμφιλόχιος

✕ Να μή γνωστοποιή ό πιστός στους ανθρώπους την έξομολόγησί του ή την ζωή του ή την πνευματική του εργασία. "Όλα να γίνωνται έν κρυπτῷ και κατόπιν συμβουλήσ του πνευματικού μόνον.

✕ Μεγάλη σημασία στην πνευματική εξέλιξι των απογόνων έχει ή πνευματική κατάσταση και βιοτή των γονέων και ή γενιά των προγόνων τους. Έχει μεγάλη σημασία ή ρίζα. "Όταν τά παιδιά δέν "άκούνε", προσευχή να κάνετε με πίστι να τά νουθετήσετε, κι όσο μπορείτε με την αγάπη και τόν καλό τρόπο.

† Γέρων Ίάκωβος

Κ

έν Γεθσημανή προσευχή του Χριστού είναι αναμφιβόλως ή ύψιστη όλων των προσευχών, ως προς την έσωτερικήν αξίαν και την κοσμοσωτήριον δύναμιν της. Σχετικώς μέ την προσευχή αυτή έχει γράψει ο Γέρων Σωφρόνιος:

“Αυτή αποτελεί μίαν των πολυτιμότερων αποκαλύψεων περί Θεού και Άνθρώπου. Προσφερθεΐσα εις τόν Θεόν Πατέρα έν τῷ Πνεύματι της Θεΐας αγάπης, θά ενεργή αιωνίως έν τῷ κοσμικῷ εΐναι ως Φῶς πάντοτε άμείωτον. Ίς ιστορικόν γεγονός δέ διήρκεσεν επί μακρόν” ως πνευματική όμως πράξις Θεΐας αγάπης έλαβεν άρχήν πρό καταβολής κόσμου (βλ. Α΄ Πέτρ. α 20), και δέν παύει νά ενεργή μέχρι σήμερον. Την παρουσίαν της δυναμειως αυτής αισθανόμεθα κατά τάς ώρας της προσευχής υπέρ όλου του κόσμου, κατ’ έξοχήν όμως κατά την τέλεσιν της Θεΐας Λειτουργΐας. Η αγιότης και τό μεγαλειόν αυτής έλκύουν την καρδίαν εκείνων, οΐτινες διεφύλαξαν έν έαυτοΐς την εικόνα του Ζώντος Θεού.

”Ο Κύριος έν τη προσευχή ταύτη συμπεριέλαβε πάν ό,τι εγένετο από της εμφανίσεως εις την ζωήν του Πρώτου Άδάμ μέχρι του έσχάτου ανθρώπου, όστις

χυδαΐως. Αυτός, ο άναμάρτητος (βλ. Ίωάν. η 46) ήρεν επί Αυτού τάς άμαρτίας του κόσμου, ως νά ήτο ο Ίδιος ένοχος δι’ όλην την τραγωδίαν. “Αγαπήσας ημάς εις τέλος” (Ίωάν. ιγ 1) υπέμεινε τούς διωγμούς της άδυσωπήτου κακίας των φονευσάντων Αυτόν, “δοκούντων λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ” (Ίωάν. ιστ 2).

”Εΐναι άδύνατον νά περιγράψωμεν την εικόνα των παθημάτων του Ίησου του Ναζωραΐου. “Απασα ή μεθ’ ημών άναστροφή Αυτού δέν ήτο τι άλλο, ει μή έν άδιάλειπτον μαρτύριον. Ο Γολγοθās εΐναι μόνον ή τελική πράξις, έν τη όποία άπεκορυφώθη και συνηνώθη τό πάν: ο φυσικός πόνος, ή ψυχική όδύνη ως άποτέλεσμα της υπό των ανθρώπων άπορρίψεως του Εύαγγελίου της Πατρικης αγάπης, ο έπονειδιστος θάνατος εγκληματίου, ο χαϊρέκακος και εκδικητικός χλευασμός όσων ήλέγχθησαν διά τάς άδικΐας αυτών... Πάντες κατεδΐκασαν Αυτόν: τό ρωμαϊκόν κράτος διά του κλασσικού αυτού δικαίου· ή τεθεμελιωμένη επί της Σιναΐτικης αποκαλύψεως Έκκλησία της Παλαιās Διαθήκης· ο ευεργετηθείς υπ’ Αυτού λαός, και ούτος εκραζε “σταυρωθήτω”. Εις πάντα ταύτα προσετέθη ή εγκατάλειψις υπό των μαθητών· ή προδοσία του Ίούδα, ή άρνησις

ή

έν

ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

μέλλει νά γεννηθῆ εκ γυναικός.

”Απασα ή οικουμένη έν τη πτώσει αυτής μέμφεται τόν Θεόν, ένοχοποιούσα Αυτόν

διά τά παθήματα αυτής. Μέμφεται έμπαθώς έν τη αναπηρία αυτής, ήτις εΐναι επακόλουθον της εκπτώσεως από της αγάπης Αυτού.

”Η αγάπη του Χριστού, νικήφορος έν τη αιωνιότητι υποβάλλεται επί του έπιπέδου της γῆς εις βαρυτάτας δοκιμασίας. Ουδεις, ουδέποτε έπαθε τοσοούτον, ως Ούτος. Τό βάθος των παθημάτων εύρίσκεται έν άμέσω σχέσει προς τό μέτρον της ευαισθησίας εκάστου.

”Ο κτίσας την Θεΐαν κοσμικήν άρμονίαν δέν ήδύνατο νά

μή θλιβῆται συναντών πανταχού την άφόρητον διαστροφήν του πρωτοκτίστου κάλλους εκ των αισχρών και εγκληματικών άνθρωπίνων πράξεων. Πάντες ημεΐς γνωρίζομεν ότι, όσον βαθύτερον αγαπώμεν, τοσοούτον όδυνηρότερον ζώμεν και την έλαχίστην εισέτι σύγκρουσιν. Τί όμως ήσθάνετο Ούτος, ή προαιώνιος Άγάπη, ότε μετά τοιούτου μίσους άπέρριψαν την μαρτυρίαν Αυτού περί του Πατρός; Αυτός, τόν Όποϊον ή Έκκλησία ονομάζει “Ηλιον της Δικαιοσύνης, παρέδωκεν Έαυτόν εις την πονηράν κρίσιν εκείνων, οΐτινες κατεδΐκασαν Αυτόν εις θάνατον. Αυτός, ή Ύποστατική Άλήθεια, έσυκοφαντήθη, ήτμάσθη αναιδώς, επλήγη άσπλάγχχνως και έχλευάσθη

του Πέτρου· ή Θεΐα εγκατάλειψις: “Θεέ μου, Θεέ μου, ινατί μέ εγκατέλιπες” ή επικεμένη κάθοδος εις τόν άδην και εις εκείνους, οΐτινες αποτελοΐν τό πλήρωμα του ζοφώδους αυτού τόπου. Ο άδης του Χριστού, βεβαίως, δέν ήδύνατο νά εΐναι

άδης έχθρας, αλλά ήτο ο πλέον επώδυνος άδης αγάπης. Και πολλά άλλα, ασύλληπτα υπό του νοός ημών, όστις άγνοεί την όφειλομένην εις τόν Θεόν και τόν πλησίον αγάπην.

”Ο Κύριος προσήχετο χωρίς αίματηρού ιδρώτος ουχι δι’ άμαρτίαν Αυτού, αλλά διά την ημετέραν άπώλειαν. Τοϋτο εΐναι φανερόν εκ των λόγων Αυτού προς τάς θρηνούσας δι’ Αυτόν γυναΐκας: “Μή κλαΐετε επ’ έμέ, πλην έφ’ έαυτάς κλαΐετε και επί τά τέκνα ημών” (Λουκ. κγ 28).

”Ο άνθρωπος, άναγεννηθείς εκ τοιαύτης προσευχής, διά μέσου του ζωοποιου πόνου εισέρχεται βραδέως εις ενεργόν αισθησιν της αναστάσεως της έαυτου ψυχής. Διαβλέπει έναργώς ότι “Χριστός έγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος Αυτού ουκέτι κυριεύει” (Ρωμ. στ’ 9). Η νίκη Αυτού έν τη αιωνιότητι εΐναι βεβαΐα. Και τό πνεύμα προσεύχεται έν ημΐν:

”Ο Κύριος μου και Θεός μου δόξα Σοι”.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΕΣ ΥΑΙΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΧΩΝ

Στήν έρημο έξω από την Άλεξάνδρεια, ζούσε ένας Γέροντας, όνόματι Πάχων, πού είχε φθάσει τά εβδομήντα του χρόνια καί ήταν γνωστός ως ό πιό άκέραιος καί ό πιό άσκητικός άπ' όλους τούς Πατέρες, πού είχαν γεράσει στήν έρημο.

Μία ήμέρα τόν επισκέφθηκε ένας νέος άσκητής, πού είχε ένοχληθεί από τόν πειρασμό τής σαρκός, γιά νά τόν συμβουλευτή. Ο Πάχων τού διηγήθηκε τότε τήν

δική του ιστορία. Δώδεκα χρόνια μετά τά πενήντα του, έπειδή καταδυναστεύθηκε από τόν πειρασμό, υπέθεσε ότι τόν έγκατέλειψε ό Θεός. Βγήκε λοιπόν από τό κελλί του καί, βαδίζοντας μέσα στήν έρημο, βρήκε μία σπηλιά όπου ζούσαν ύαινες καί εξέθεσε γυμνό τόν έαυτό του, γιά νά τόν φάνε τά θηρία βγαίνοντας. Μόλις έπεσε ή νύχτα, τά θηρία άρχισαν νά βρυχώνται πεινασμένα καί βγήκαν από τήν σπηλιά γιά νά βρούν τροφή νά φάνε καί νά ταΐσουν τά μικρά τους, πού είχαν μείνει στήν σπηλιά. Ώστόσο, μόλις αντίκρυσαν τόν Γέροντα, οι ύαινες τόν πλησίασαν ήρεμα καί άρχισαν νά τόν μυρίζουν από τά πόδια ως τό κεφάλι. Μετά άρχισαν νά τόν γλύφουν. Καί ένώ ό Γέροντας περιμένε νά τόν φάνε, εκείνες τόν άφησαν καί έφυγαν. Βλέποντας τόν σεβασμό πού τού έδειξαν τά θηρία, ό Γερο-Πάχων κατάλαβε ότι ό Θεός τόν είχε λυπηθεί καί γύρισε στό κελλί του.

ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΘΠΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΗ

Η Άγία Μάρτυς Σεβαστιανή γεννήθηκε στή Μαρκιανούπολι (άρχαία πόλι τής Βορείου Θράκης πού ανήκει σήμερα στήν Βουλγαρία) στά χρόνια τού αυτοκράτορα Δομετιανού. Τήν διέβαλαν στόν εκεί ήγεμόνα Σέργιο, έπειδή κήρυττε τόν Χριστιανισμό, κι αυτός τήν υπέβαλε σέ πολλά καί μεγάλα μαρτύρια.

Τήν χτύπησαν μέ μολύβδινα σφαιρίδια καί τήν έκλεισαν στήν φυλακή. Τήν έρριξαν σ'

ένα καμίσι άπ' όπου τήν έβγαλαν μετά από άρκετές ώρες χωρίς καθόλου νά έχη βλαφθεί. Τήν κρέμασαν σ' ένα ξύλο, τό όποίο έμοιαζε μέ μάγγανο, αλλά ένώ αυτό καταξέσχιζε τό σώμα της, οι πληγές της άνέδιδαν ευωδιά μύρου. Μετά τήν έρριξαν στά άγρια θηρία.

Ένα μεγάλο λιοντάρι τήν πλησίασε καί μέ ανθρώπινη φωνή άρχισε νά επαινιή τήν Άγία καί νά τήν μακαρίζη, ένώ κατηγορούσε τούς άπιστους βασανιστές της. Έκείνοι τρόμαξαν μ' αυτά πού αντίκρυσαν καί άκουσαν καί μετά άφησαν κατά τής Άγίας μία τρομερή καί πεινασμένη λέαινα. Κι αυτή όμως δέν πείραξε καθόλου τήν Άγία, παρά τήν πλησίασε καί άρχισε νά γλύφη τίς πληγές της. Ώστερα καί τά δύο θηρία στάθηκαν πλάι στήν Μάρτυρα: τό άρσενικό δεξιά καί τό θηλυκό άριστερά της, μέ τό κεφάλι κατεβασμένο, σάν σέ ένδειξι σεβασμού. Τέλος, τήν άποκεφάλισαν καί -ώ τού θαύματος - "άντι νά ρεύση αίμα, έβλυσε γάλα". Ο άσεβής ήγεμόνας διάταξε τότε νά βάλουν τό σώμα της καί τό κεφάλι της μέσα σ' ένα σάκκο, μαζί μέ τριακόσιες λίβρες μολύβι, καί νά τό ρίξουν στήν θάλασσα. Άγγελος Κυρίου, όμως, έφερε πάλι πίσω τό άγιο λείψανο.

Μία εύσεβής κυρία τής Συγκλήτου, μόλις τό έμαθε, πήγε καί παρέλαβε τό λείψανο τής Άγίας καί, άφου τό άλειψε πρώτα μέ μύρα, μετά τό έθαψε.

Σίμωνος Μοναχού

Από το **Γεροντικό**

Πότε γίνεται δεκτή ή ΠΡΟΣΕΥΧΗ μας

Όταν προσεύχεσαι με ταπεινότητα, έχοντας βαθειά συνείδηση τής ανειδίωτητός σου, έλεγε ό Άββάς Βησσαρίων, ή προσευχή σου γίνεται άμέσως δεκτή από τόν Θεό. Έάν όμως, ένώ προσεύχεσαι, σου έλθη στόν νου πώς ό τάδε άδελφός τήν ώρα αυτή κοιμάται ή ό δεινά είναι άμελής στά καθήκοντά του, κι αρχίζεις έτσι τήν κατάκρισι, τότε ό κόπος σου πηγαίνει έντελώς χαμένος.

✠ ✠ ✠

Ό Άββάς Δουλάς, ό μαθητής τού Όσίου Βησσαρίωνος, διηγείτο κάποτε σέ μερικούς άδελφούς του:

"Κάποτε ό γέροντάς μου κι εγώ, περπατούσαμε στίς όχθες τής Νεκράς Θάλασσας. Ξαφνικά, εγώ κυριεύθηκα από υπερβολική δίψα.

- Διψώ, Άββά, είπε στόν Γέροντά μου.

- Πιές από τήν θάλασσα, μου είπε.

"Τόν κοίταξα μέ άπορία. Πινόταν εκείνο τό νερό, πού ήταν όλο άλμύρα καί θειάφι; Ό Γέροντας όμως είχε σταθεί σέ προσευχή καί, μέ τό εύλογημένο χέρι του, σταύρωνε τά νερά.

- Πιές, μου είπε καί πάλι.

"Υπήκουσα. Πήρα μέ τήν χούφτα μου καί ήπια. Τό πικρό νερό τής Νεκράς Θάλασσας είχε γίνει πιό γλυκό κι από τό μέλι...

"Σάν είδα τό θαύμα αυτό, έτοιμάσθηκα νά γεμίσω τό μικρό μου λαγήνι, πού είχα μαζί μου.

- Γιατί τό γεμίζεις; μέ ρώτησε ό Γέροντας.

- Γιά νά έχω, όταν διψάσω πάλι, Άββά μου.

"Ο Άββάς Βησσαρίων μέ κοίταξε μέ άυστηρό βλέμμα καί μου είπε:

- Ό Θεός, πού είναι έδω, ολιγόπιστε, θά είναι καί πιό κάτω".

✠ ✠ ✠

Έάν ή προσευχή μας δέν συμφωνήσθ με τά έργα μας, άδικα κοπιάζομε σ' αυτήν, έλεγε συχνά στους νεώτερους άδελφούς ό Άββάς Βησσαρίων.

- Πώς θά κατορθώσωμε μία τέτοια συμφωνία; έρώτησαν μία ήμέρα εκείνοι.

- Όταν εφαρμόζομε εκείνα πού γυρεύομε μέ τήν προσευχή μας, έξήγησε ό Άββάς. Τότε μόνο μπορεί νά συμφιλιωθή ή ψυχή μέ τόν Δημιουργό της καί νά γίνει δεκτή ή προσευχή της, όταν αφήση κατά μέρος όλα της τά κακά θελήματα.

Αθωνικά

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

πλουτίστε τό **ΤΑΜΕΙΟ** τῆς **ΨΥΧΗΣ** σας εἰς τό **ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ**

Ο ἁγιορείτικος Μοναχισμός ἀγωνίσθηκε καί ἀγωνίζεται διά μέσου τῶν αἰώνων, γιά νά διατηρηθῆ ἄσβεστη ἢ λαμπάδα τῆς εὐαγγελικῆς ἐν πνεύματι ζωῆς καί ἀσκήσεως. Γιά τόν λόγον αὐτόν προσέφερε, προσφέρει καί θά ἐξακολουθῆ νά προσφέρῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας καί γενικώτερα εἰς τήν κοινωνία.

Τό Ἅγιον Ὄρος ἔχει προσφέρει πεφωτισμένους ἱεράρχες. Τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, τόν Ἅγιο Κάλλιστο, τόν Ἅγιο Νήφωνα, τόν ἱερό Φιλόθεο, τόν θεῖο Ἰσίδωρο, τοὺς μεγάλους Πατριάρχες τῆς Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ καί τόν θεοφόρο Θεωνᾶ. Προσέφερε ἱεραποστόλους καί διδασκάλους, ὅπως τόν πεφωτισμένο ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, τὸν θεοφόρο Μητροφάνη, μαθητὴ τοῦ μεγάλου πατρὸς Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ρήτορος, τόν πολυγραφώτατο Νικόδημο. Στὴν σύγχρονη ἐποχὴ ἢ προσφορά τοῦ ἁγιορείτικοῦ Μοναχισμοῦ ἐξακολουθεῖ νά εἶναι πλουσιωτάτη. Ἡ ἁγιασμένη ἔρημος τοῦ Ἄθω ἀνέδειξε τόν πνευματικό Παπα-Σάβββα, τὸν ἀσκητικώτατο Παπα-Γρηγόριο, τόν σοφὸ διδάσκαλο Γέροντα Δανιὴλ τόν Σμυρναῖο, τόν ἐργάτη τῆς νοεράς προσευχῆς Γέροντα Καλλίνικο, τόν πραότατο Ἀθανάσιο τόν Γρηγοριάτη, τόν Γέροντα Ἰωσήφ, τόν πολυμαθὴ Γέροντα Γαβριὴλ Διονυσιάτη καί ἄλλους πολλούς.

Πρὸς ἀπόδειξι ὅτι ὑπάρχουν καί σήμερα φωτισμένοι ἁγιορείτες, παραθέτουμε ἐδῶ ἓνα μέρος ἀπὸ ὁμιλία τοῦ Γέροντος Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, ποὺ εἶχε τό χάρισμα τῆς ποιήσεως ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων καί ἱερῶν Ακολουθιῶν:

... Ὁ ἁγιορείτικος Μοναχισμός εἶναι ὁ μόνος ἀναλλοίωτος διαμένων διά μέσου τῶν αἰώνων. Μόνος ὁ οὐρανογεῖτων Ἄθως μένει καί θά παραμένῃ ὡς τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, διότι τοῦτο εἶναι θέλημα Θεοῦ.

... Τό ἀγιώνυμον Ὄρος εἶναι ἡ κιβωτός τῶν ἁγίων παραδόσεών μας. Ἐκεῖ διετηρήθη ἄσυλος καί ἀμόλυντος, ὄχι μόνον ἢ παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδό-

ξου Πίστεώς μας, ἀλλὰ καί τό μεγαλοπρεπές Βυζαντινόν τυπικόν τῆς λατρείας μας, καί γενικῶς ἡ τάξις καί ἡ ἄρμονία.

... Ὁ ἁγιορείτικος Μοναχισμός ὑπέστη διά μέσου τῶν αἰώνων καί ἀκόμη ὑφίσταται πολλές ἐπιθέσεις, ἀλλὰ μένει καί θά μένη ἀήττητος καί ἀκατάβλητος, διότι εἶναι ἐνδεδυμένος τόν θώρακα τῆς ἀληθείας, ἢ δὲ ἀλήθεια οὐδέποτε ἐκπίπτει. Τό Ἅγιον Ὄρος προῶριστα νά ζῆση καί θά ζῆση ὡς ἔχον ἀποστολήν ἱερὰν καί ὑψηλὴν.

... Ὁ ἁγιορείτης Μοναχὸς ὁμιλεῖ ἐξ ἰδίας πείρας, ἀντλεῖ ἀπὸ τό ταμεῖον τῆς ψυχῆς του, ἀπ' ὅ,τι ἔχει θησαυρίσει διά τῆς πρακτικῆς ζωῆς, καί προσφέρει σέ ὅσους τό ἐπιθυμοῦν διαδάγματα ἀπλᾶ μὲν κατὰ τὴν ἐξω σοφίαν, ἀλλὰ πεπληρώμενα χάριτος καί φωτός.

... Ὁ ἁγιορείτης Μοναχὸς, φεύγων καί ἀποχωρῶν τοῦ κόσμου δέν σημαίνει ὅτι μισεῖ καί ἀποστρέφεται τόν κόσμον, κάθε ἄλλο. Διά τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς ἀποφεύγει τίς ἀφορμές καί τίς αἰτίες, οἱ ὁποῖες ἐμποδίζουν τόν νοῦν νά αἰρεται εἰς ὕψη θείων ἀναβάσεων καί νά ἐνώνεται μετὰ τοῦ Θεοῦ.

... Ὁ ἁγιορείτης Μοναχὸς, ἀγωνίζεται νά τηρήσῃ τόν νοῦν καθαρὸν καί ἀνεπίδεκτον ὑλικῶν σκέψεως. Ἀγωνιζόμενος ἐν τῷ κελλίῳ του, προσεύχεται διαρκῶς ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὑπὲρ τῶν συγγενῶν του, ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου γενικῶς, διότι ἡ καθαρὰ προσευχή τοῦ Μοναχοῦ "στηρίζει τὴν οἰκουμένην", ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία πρὸς τόν θεοφόρον πατέρα Ἀντώνιο.

... Ἐδῶ εἰς τό Ἅγιον Ὄρος δέν θά εὔρητε τὴν καταργουμένην σοφίαν τοῦ κόσμου. Θά εὔρητε τὴν ἐν Χριστῷ σοφίαν, ἐνοικοῦσαν καί διαλάμπουσαν εἰς τὰς ἀπλοϊκὰς καρδίας καί τὰ ἁγιασμένα πρόσωπα ὁσίων Μοναχῶν. Ἐκ τούτων θά λάβητε πολλὰ καί θά πλουτίσετε τό ταμεῖον τῆς ψυχῆς σας, διότι ὁ ζητῶν εὕρισκε καί οὐδέποτε ἐκπίπτει!...

Αθωνική

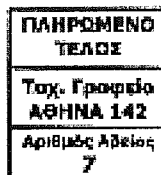
www.athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~~~~~ κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με